

1) Ὁ λεπτῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένος, ὁ λεπτοφυής, ἰδίως ἐπὶ ὑφασμάτων Σάμ. 2) Ἀπαλός, μαλακός, εὐθρυπτός, ἐπὶ χώματος καὶ καλλιεργησίμου γῆς Σκυρ. : Ἀχνόλαστα χούματα.

ἀχνολειριασμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχνολειρίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ κάλλαιον ἔγινε ὠχρόν, ἐπὶ ὀρνίθων καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, καταβεβλημένος. Συνών. ἀχνοπαννισμένος (ἰδ. ἀχνοπαννιάζω).

ἀχνόλευκος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχνός καὶ λευκός.

Ὡχρόλευκος : Ποίημ.

Καὶ ξάφνου ἀχνόλευκο παννὶ ἔς τοὺς οὐρανούς ἐφάνη ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 139.

ἀχνολογῶ ἀμάρι. ἀχνολογάω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχνολόγος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

Ἀναδίδω ἀτμόν ἐπὶ μακρόν.

ἀχνόξανθος, ἰδ. ἀχνο- 2.

ἀχνοπαννιάζω Ζάκ. Κεφαλλ.—ΙΠολυλ. Διηγ. 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. παννί.

Γίνομαι ὠχρὸς καὶ χάνω τὴν λάμψιν μου, γίνομαι σὰν παννί, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔνθ' ἄν. : Ἡ δύστυχη κόρη ἀχνοπαννίσσασε ΙΠολυλ. ἔνθ' ἄν. Μετοχ. ἀχνοπαννισμένος=ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος Ζάκ. Κεφαλλ. Τῆς μετοχ. συνών. ἀχνολειριασμένος.

ἀχνόπετσα ἢ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πέτσα.

Ἡ ὠχρὰ ἐπιδερμὶς καὶ μετῶν. ὁ καχεκτικός ἀνθρώπος.

ἀχνόπεττος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ὁ ἔχων ὠχρὰν ἐπιδερμίδα.

ἀχνόποδας ὁ, ἀμάρι. ἀχνάποδας Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἔχνος καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς ὡς μέτρον μήκους : Εἶναι ἕνας ἀχνάποδας καὶ τρία δάχτυλα.

ἀχνοποδῶ ἢ, ἀμάρι. ἀχναποδῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνόποδας καὶ τῆς καταλ. -ῶ.

Ἀχνόποδας, ὁ ἰδ.

ἀχνόποδο τό, Μύκ. ἔχνοποδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἔχνος καὶ πόδι.

1) Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωσις τοῦ πέλματος τοῦ ποδός, ἔχνος Μύκ. Συνών. ἀχνάρι 1. 2) Αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, αἱ συνήθειαι, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀτόμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Κακὸς εἶναι ἔς τὸν ξένο κόσμον, μὰ ὡς ἡπηρε τὰ ἔχνοπόδα δού καὶ δὲ μαλῶνομε δοιές. Ἡσώσε γ' ἡμαθα τὰ ἔχνοπόδα δού κ' εἶν' ἔναν ἀρνὶ ἔς τὰ χέρια μου τὸ μυνάρι.

ἀχνοπρόσωπος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Ὁ ἔχων ἀχνόν, ἥτοι ὠχρόν πρόσωπον.

ἀχνός ὁ, (Ι) Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,17 ἔχνος Ἡπ. (Τζουμέρκ.) ὁ-χνός Ρόδ. ἄχνος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀχνός=ἀτμός.

1) Τὸ λεπτότατον ἄλευρον Ζάκ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) 2) Τὸ λεπτότατον λίνον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λινόξυλα Ἡπ. (Τζουμέρκ.) : Ὁ ἔχνος τοῦ

λίναρι. 3) Μεταφ. διαλελυμένον ὑφασμα, ξέφτυσμα Ρόδ. : Τὸ ροῦχο ἔγινε ὀχνός. 3) Ἡ γῆρας τῶν ἀνθέων ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. :

Πυκνὸ πυκνὸ καὶ δλόμαντρο μελισσολόι πετειέται

μέσ' ἀπὸ βράχους καὶ κρινιά, μέσ' ἀπὸ ἐρμῆς καὶ κήπους καὶ τ' ἀνθη τῆς βοσκολογῆ καὶ παίρνει τὸν ἀχνό τους.

ἀχνός ὁ, (ΙΙ) ἀχμός Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἄφνος Θράκ. (Ἡράκλ. Σαρκεκκλ. Σκοπ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀθνός Θράκ. (Αἰν.) ἀθινός Θράκ. ἀχνός κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄχνους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) ἄχνε Τσακων. ἔχνος τό, Κάρπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀτμός διὰ τῶν τύπων ἀφνός-ἀθνός. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ μ εἰς ν πβ. ἀριθμός-ἀριφνός κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291. Ὅτι καὶ τὸ ἀθνός παλαιὸν μαρτυρεῖ τὸ μεσν. ὑπεραθνίζον παρὰ Προδρόμ. 3,176 (ἔκδ. Hesselting-Pernot).

1) Ἀτμός ἀναδιδόμενος ἐκ θερμοῦ ὑγροῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. : Ὁ καφές-τὸ νερό-ἢ σούππα-τὸ φαεὶ βγάξει ἀχνό κοιν. Συνών. ἀμπουρος, ἀχνούρα.

2) Τὸ ὀλίγον Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) : Ἀς τρώγουμ' ἔν' ἀχμόν Κερασ. Ἀς τσαμώνω ἔν' ἀχμόν (ἄς κοιμηθῶ ὀλίγον).

3) Ἡ ἐπιφάνεια, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς Κάρπ. Κρήτ. : Τὸ παιδί ὥστο νὰ πέση ἔς τὸ ἔχνο τοῦ γῆς βγάινει τοοὶ φωνές (τὸ παιδί μόλις γεννηθῇ κτλ.) Κρήτ. || Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ἀχνό τοῦ γῆς (τὸν ἐξηφάνισε) Κρήτ || Ἄσμ.

Νὰ σβήσουν ἀπὸ τὸ ἔχνος τ' ὄνομα τοῦ γενεᾶς τῶν αὐτόθ.

Κι ὅπ' ἔχει ἔχνος ἢ γῆς πατῶ καὶ ὅπου θωρεῖ τὸ φῶς μου

Κάρπ. 4) Ὁ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν ἐκπνεόμενος ἀήρ κοιν. : Ὅταν εἶναι κρύο φαίνεται ὁ ἀχνός μας. Μὲ τὸν ἀχνό θυμπῶναι τὸ γυαλί-τὸ τζάμι κοιν. || Ἄσμ.

Ἀναστενάξω, βγαίν' ἀχνός, μέσα γαῖρ' ὁ πόνος

καὶ ὅπου μᾶς ἐξεχώρισε νὰ μὴ δὸν εὖρ' ὁ χρόνος

Κρήτ. Συνών. ἀμπουρος. 5) Ὁμίχλη Κύπρ. : Τὸ βουνὸν ἔβκαλεν ἀχνόν. Συνών. ἀχνα 1 γ, ἀχνάδα (Ι) 1 γ.

6) Ἀναθυμιάσις, ἀπόπνοια Κῶς—Λεξ. Πόππλετ.

ἀχνός ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἔχνος Κάρπ. οὐχνός Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχνα κατὰ τὸ ἀράχνη-ἀραχνός, λιβάνι-λιβανός, μέλισσα-μελισσός κττ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τοιούτων ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,148.

1) Ὡχρός, χλομός σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) : Ἀχνό πρόσωπο. Ἀχνό χεῖλη. Κωπέλλα ἀχνή σὰν κερί. Ἔγινε ἀχνός ἀπὸ τὸ θυμό του-ἀπὸ τὸ φόβο του κττ. σύνηθ. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε ἀχνό Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 46 || Ποιήμ.

Νὰ ἰδῶ τὸ μαῦρο τ' ὄρφανὸ ἀχνό καὶ πεινασμένον

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,48

Ἀχνό τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά

ξήπλεγα σέρονται ἔς τὴν τραχηλῖα

αὐτόθ. 2,54

Ἦταν ἀχνός ἔς τὸ θῶρι του, ἔς τὴν ὀψι ἀσβολωμένος

ΛΜαβίλ. Ἔργα 90. 2) Ὡχρός, θολός πολλαχ. : Ἀχνα βασιλεμένα μάτια (Νουμάς 10,437).

3) Ὡχρός, ἀδύνατος πολλαχ. : Ἀχνα χέρια. 3) Συγκεκινημένος, κατηφής Ἡπ.

Θράκ. (Αἰν.) 4) Ἀσθμαίνων, κατάκοπος Ἡπ. (Ἰωάνν.) :

Τοῦ λάφ' τριχᾶτου καὶ οὐχνὸ ἐρχονταν κ'εὶ ποῦ ἦταν οἱ ἀνθρώπ' (ἐκ διηγ.)

ἀχνοσβῶ ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 81 ΦΠανᾶ Λυρικ. 219.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀχνα καὶ τοῦ ρ. σβῶ, δι' ὁ ἰδ. σβήνω.

Σβήνω βραδέως : Ποίημ.

